

ятъ, попита едно отъ децата.

— Невидимитъ звезди съ око може да се видатъ съ голъми увеличителни стъкла, наречени далекогледы (телескопы). Съ такива далекогледы човѣкъ може да види съ хиляды звездички, които сж далече отъ насъ на милиони километри. Въ далекогледа малкиѣ невидими звездички се приближаватъ до насъ и ние ги виждаме като голъми кржгчета, или хей тамъ, вижте, като луната.

— Ами луната какво нѣщо е?

— Ехъ, че много бързате, искате да научите всичко изведнажъ.

— Луната не е звезда. Звездичкитъ сж запалени кандилца. Тѣ свѣтятъ, защото горятъ сами. Такова е и нашето слънце, но то, сравнително звездитъ, е много по-близо до Земята и за това се вижда толкова голъмо, пѣкъ и топлината, която издава, я чувствуваме добре.

Луната е като нашата Земя. Тя не е запалено кандилце—звезда и свѣтлината, която издава, получава отъ Слънцето. Слънцето огрѣва луната и тя, като едно огледало, хвърля (препраща) слънчевата свѣтлина къмъ насъ, къмъ Земята. Ученитъ—астрономи, които изучаватъ небеснитъ свѣтила съ своитъ далекогледы, па и по много други начини, ни доказватъ, че луната е нѣщо като нашата Земя, а други ни учатъ, че тя се е откъснала отъ Земята. Луната, следъ като дълги години е живѣла, както Земята, застинала, загубила си е топлината и, както Земята, сега е едно студено, мъртво небесно тѣло.

— Но какъ, нима нашата Земя е топла? Какъ е станало, че Луната да загуби топлината си? Нима е вѣрно, че нашата Земя е като Луната—небесно тѣло?

— Много още въпроси щѣхъ да получа отъ малкитъ любозитни наблюдатели на небето, за това продължихъ разказа си.

— Нашата Земя, Земята върху която живѣемъ, е сжщо като Луната, едно небесно тѣло. Ако си представимъ за моментъ, че сме на Луната, въ такава ясна нощъ, и отъ тамъ наблюдаваме Земята, щѣхме